

gynde Byggearbejder i Vinter, da der er saa mørke Udsigter for Byen, og den gaar ogsaa ud over de næringsdrivende. Det følger af sig selv, at de næringsdrivende i Byen ogsaa rammes haardt af den store Arbejdsløshed, idet deres Indtægter i allerhøjeste Grad er afhængige af Arbejdernes Indtægter. Der er et gammelt Ord, der siger: Naar Bønderne har det godt, har alle det godt; men man kan ogsaa sige: Naar Arbejderne har det godt, har alle det godt. Intet Samfund er i Virkeligheden tjent med at have en forarmet Arbejderstand. Jo lysere og lykkeligere Arbejdernes Kaar er, des bedre ser det ud i hele Samfundet. Selve Middelfart Kommunes Stilling som saadan er ogsaa blevet vanskelig ved dette Forhold med den store Arbejdsløshed, idet Skatteevnen svigter for Hundreder af Arbejdere og for en Mængde næringsdrivende. Under Hensyn til disse ganske ekstraordinært vanskelige Arbejdsforhold i Middelfart og de store Interesser, som staar paa Spil saavel for Arbejderne og de næringsdrivende som for selve Kommunen, tillader jeg mig herved at henstille denne alvorlige Sag til den højtærede Ministers alvorligste Overvejelse.

Samtidig tillader jeg mig at henstille, at Andragendet om en bedre Toggang om Aftenen fra Middelfart Øst paa imødekommes, saaledes at Oplandets Beboere ikke tvinges til at benytte Biler i Stedet for Toget, naar de skal til Møder eller andet i Middelfart, for det er jo ikke Meningen.

Men først og sidst maa jeg, saa kraftigt som det er muligt, betone, hvor stor Betydning en snarlig Igangsættelse af Jord- og Rydningsarbejderne paa den nye Banelinie ved Middelfart vil have for Hundreder og atter Hundreder af fattige Hjem, Hjem, som ellers er udsat for at lide Nød. Det er jo dog Samfundets Pligt, og uafviselig Pligt, at gøre, hvad gøres kan for, at alle dets arbejdsdygtige Medlemmer kan faa — ikke først og fremmest Understøttelse, men skal de have den, skal den være saa stor, at de dog nogenlunde kan leve af den —, men Arbejde.

P. Munch: Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, Hr. Pürschel, har udtalt Ønske om, at der ved denne Lejlighed maatte finde en Forhandling Sted om de Begivenheder, der er foregaaet ved Folkeforbundets Delegeretforsamling i Aar. Disse Begivenheder var jo unægtelig i Aar af en saa stor almindelig Interesse, at der kan være Grund til at fremdrage dem i dette Ting allerede nu og ikke vente paa

det Tidspunkt, da Forslag kommer til at foreligge, hvilket maaske af mange Grunde vil kunne trække noget ud. Det ærede Medlem interesserede sig nu i første Række for, hvorledes man under Folkeforbundsforhandlingerne havde berørt de Forslag, paatænkt fra den nuværende Regerings Side, som vi i Danmark er vante til at betegne som Afrustningsforslag. Jeg tror, at man heroverfor først maa gøre det klart, at disse Forslag ikke har været til Drøftelse ved Mødet i Genève og heller ikke kunde komme til Drøftelse. Efter de almindelig gældende Regler er det, som hører ind under en Forhandling mellem de enkelte Stater og Forbundet, Afgørelsen af Maksimumsgrænsen for hvert Lands Militærvæsen. Forslag af den Karakter, her er Tale om, Lovforslag om et Lands Militærvæsen, Karakteren af det og Enkelthederne i øvrigt, kommer efter hele Forbundets Organisation naturligvis ikke til Forhandling paa Forbundets Møder. Den Maade, hvorpaa det overhovedet kan komme til at foreligge for Forbundet, er ved Meddelelse fra de enkelte Regeringer, altsaa i dette Tilfælde fra den danske Regering. Forbundet har tidligere rettet en Forespørgsel til de forskellige Regeringer om, hvad de mente at kunne nøjes med af Militærvæsen, og derpaa har den daværende danske Regering svaret med Henvielse til den i Danmark i 1922 gennemførte Militærordning. Nu vil utvivlsomt forud for den kommende Nedrustningskonference lignende Spørgsmaal igen blive rettet til de enkelte Stater, og den Regering, der nu sidder herhjemme, vil da formodentlig komme til at forelægge sin Opfattelse for Forbundet som Svar derpaa. Men dette vil ikke i den Forstand blive til en Drøftelse, og en saadan Drøftelse var der fornuftigvis heller ikke Tale om ved det Møde, som fandt Sted nu i September.

Det, der fremkom under selve Forhandlingerne med Hensyn til det danske Afrustningsforslag, var i det væsentlige de Udtalelser, der fremsattes af den engelske Premierminister Mac Donald, og de Udtalelser, der fremsattes af den danske Statsminister Hr. Stauning. De engelske Udtalelser faldt først. I den store Tale, hvori Mac Donald forelagde Englands Opfattelse af den hele Stilling Staterne imellem, vendte han sig til dette Spørgsmaal med nogle faa Ord. Det vil maaske være rimeligt at anføre selve de Ord, han ved den Lejlighed benyttede. Han sagde: „Jeg er meget glad ved — og jeg tænker, at Forsamlingen vil være mig taknemmelig,